PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

(trešā palāta)

2005. gada 19. oktobrī *

Lieta T-415/03

Cofradía de pescadores de "San Pedro" de Bermeo, Bermeo (Spānija), un citi prasītāji, kuru vārdi minēti šī sprieduma pielikumā, kurus pārstāv E. Garajars Gutjeress [*E. Garayar Gutiérrez*], G. Martiness-Viljasenjors [*G. Martínez-Villaseñor*], A. Garsija Kastiljo [*A. García Castillo*] un M. Tronkoso Ferers [*M. Troncoso Ferrer*], advokāti,

prasītāji,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv M. Balta [*M. Balta*] un F. Florindo Gižons [*F. Florindo Gijón*], pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Kopienu Komisija, ko sākotnēji pārstāvēja T. van Reins [*T. van Rijn*] un S. Pardo Kvintijana [*S. Pardo Quintillán*], pēc tam T. van Reins un F. Himeno Fernandess [*F. Jimeno Fernández*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

* Tiesvedības valoda — spāņu.

un

Francijas Republika, ko pārstāv Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un A. Kolomba [*A. Colomb*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atlīdzināt zaudējumus, ko, iespējams, cietuši prasītāji pēc tam, kad Padome atļāva daļu no anšovu kvotas, kas piešķirta Portugāles Republikai, nodot Francijas Republikai.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA
(trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Jēgers [*M. Jaeger*], tiesneši V. Tīli [*V. Tiili*] un O. Cūcs [*O. Czúcz*],

sekretārs H. Palasio Gonsaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 17. martā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas un prāvas priekšvēsture

1. *Kopējā pieļaujamā nozveja*

1 Akta par Spānijas Karalistes un Portugāles Republikas pievienošanās nosacījumiem un līgumu pielāgojumiem (OV 1985, L 302, 23. lpp., turpmāk tekstā — "Pievienošanās akts") 161. panta 1. punkta f) apakšpunkts Spānijas Karalistei piešķīra 90 % no kopējās pieļaujamās anšovu nozvejas (turpmāk tekstā — "*TAC*") Starptautiskās Jūras izpētes padomes [*Conseil international d'exploration de la mer*] ūdeņu VIII zonā (turpmāk tekstā — "*ICES* VIII zona"), proti, Gaskoņas līcī, 10 % piešķirot Francijas Republikai. Turklāt atbilstoši principam par katras dalībvalsts zvejniecības darbību relatīvu stabilitāti katram attiecīgajam zivju krājumam (turpmāk tekstā — "relatīvas stabilitātes princips"), kurš pirmoreiz pasludināts Padomes 1983. gada 25. janvāra Regulas (EEK) Nr. 170/83, ar ko izveido Kopienas sistēmu zvejas resursu saglabāšanai un pārvaldībai (OV L 24, 1. lpp.), 4. panta 1. punktā, anšovu *TAC* Starptautiskās Jūras izpētes padomes ūdeņu IX un X zonā (turpmāk tekstā attiecīgi — "*ICES* IX zona" un "*ICES* X zona") un Centrālaustrumatlantijas zvejas padomes [*Comité des pêches de l'Atlantique Centre-Est*] izstrādātā plāna apgabalā 34.1.1 (turpmāk tekstā — "*CECAF* apgabals 34.1.1"), kas atrodas uz rietumiem un dienvidrietumiem no Ibērijas pussalas, tika sadalīts starp Spānijas Karalisti un Portugāles Republiku, aptuveni 48 % piešķirot Spānijas Karalistei un 52 % — Portugāles Republikai.

2 2. panta 1. punkts Padomes 1992. gada 20. decembra Regulā (EEK) Nr. 3760/92, ar ko izveido Kopienas zivsaimniecības un akvakultūras sistēmu (OV L 389, 1. lpp.), kura pieņemta, pamatojoties uz EK līguma 43. pantu, paredz:

"Attiecībā uz izmantošanas darbībām kopējās zivsaimniecības politikas vispārējie mērķi ir aizsargāt un saglabāt pieejamos dzīvos jūras ūdens resursus un paredzēt ilgtspējīgu racionālu un atbildīgu izmantošanu nozarei piemērotos ekonomiskos un sociālos apstākļos, ņemot vērā tās ietekmi uz jūras ekosistēmu un jo īpaši ņemot vērā gan ražotāju, gan patērētāju vajadzības.

Šajā nolūkā tiek izveidota Kopienas izmantošanas darbību pārvaldības sistēma, kurai jāļauj panākt ilgtspējīgu līdzsvaru starp resursiem un izmantošanu dažādos zvejas apgabalos."

3 Regulas Nr. 3760/92 4. pantā paredzēts:

"1. Lai nodrošinātu resursu ilgtspējīgu racionālu un atbildīgu izmantošanu, Padome lemj, ja nav noteikts citādi, saskaņā ar Līguma 43. pantā paredzēto procedūru par Kopienu pasākumiem, ar kuriem paredz nosacījumus pieejai apgabaliem un resursiem un izmantošanas darbību veikšanai. Šie pasākumi tiek izstrādāti, ievērojot pieejamos bioloģiskos, sociāli ekonomiskos un tehniskos pētījumus un jo īpaši 16. pantā paredzētās komitejas ziņojumus.

2. Šie noteikumi var jo īpaši ietvert katrai zvejas zonai vai zvejas zonu grupai pasākumus, kuri:

[..]

b) ierobežo izmantošanas līmeni;

c) nosaka kvantitatīvos ierobežojumus lomiem;

[..]".

4 Regulas Nr. 3760/92 8. panta 1. punktā noteikts, ka atbilstoši 4. pantam izmantošanas līmeni var regulēt, attiecīgajam periodam nosakot ierobežojumu atļautajiem nozvejas apmēriem un, ja nepieciešams, zvejas intensitātei.

5 Atbilstoši šīs pašas regulas 8. panta 4. punkta i) un ii) apakšpunktam Padome, lemjot ar kvalificētu balsu vairākumu, pēc Komisijas priekšlikuma nosaka katrai zvejas zonai vai zvejas zonu grupai katrā atsevišķā gadījumā *TAC* un/vai kopējo pieļaujamo zvejas intensitāti, vajadzības gadījumā ilgtermiņā, un sadala zvejas iespējas starp dalībvalstīm, nodrošinot relatīvas stabilitātes principa ievērošanu. Tomēr pēc tieši skarto dalībvalstu lūguma var tikt ņemts vērā fakts, ka "mini-kvotas" un regulāras kvotu apmaiņas tika ieviestas kopš 1983. gada, ievērojot vispārējo daļu līdzsvaru.

6 Regulas Nr. 3760/92 preambulas vienpadsmitais līdz četrpadsmitais apsvērums nosaka relatīvas stabilitātes principu šādi:

"tā kā resursu veidiem, attiecībā uz kuriem ir jāierobežo izmantošanas līmenis, Kopienu zvejas iespējas ir jāsadala, nosakot zvejas iespējas dalībvalstīm, kas izteiktas piešķirtajās kvotās un, ja nepieciešams, kā zvejas intensitāte;

tā kā resursu saglabāšanai un pārvaldībai jāveicina lielāka zvejas darbību stabilitāte un tā kā tās jānovērtē, pamatojoties uz sadali, kas atspoguļo Padomes sniegtās vadlīnijas;

tā kā [..] šai stabilitātei, ievērojot krājumu pagaidu bioloģisko situāciju, jāņem vērā tādu reģionu īpašās vajadzības, kuru iedzīvotāji ir īpaši atkarīgi no zvejas un ar to saistītām darbībām [..];

tā kā tādējādi tieši šādā nozīmē ir jāsaprot vēlamās relatīvās stabilitātes jēdziens".

7 Pamatojoties uz Regulas Nr. 3760/92 8. panta 4. punktu, Padome noteica *TAC* atsevišķiem zivju krājumiem 1995. — 2001. gadam, pieņemot šādas regulas:

— Padomes 1994. gada 20. decembra Regulu (EK) Nr. 3362/94, ar ko nosaka atsevišķiem zivju krājumiem un krājumu grupām *TAC* 1995. gadam un zināmus

nosacījumus, kādos tās var zvejot (OV L 363, 1. lpp.), kuru groza tostarp Padomes 1995. gada 31. marta Regula Nr. 746/95 (OV L 74, 1. lpp.);

— Padomes 1995. gada 22. decembra Regulu (EK) Nr. 3074/95, ar ko nosaka atsevišķiem zivju krājumiem un krājumu grupām *TAC* 1996. gadam un zināmus nosacījumus, kādos tās var zvejot (OV L 330, 1. lpp.);

— Padomes 1996. gada 20. decembra Regulu (EK) Nr. 390/97, ar ko nosaka atsevišķiem zivju krājumiem un krājumu grupām *TAC* 1997. gadam un zināmus nosacījumus, kādos tās var zvejot (OV 1997, L 66, 1. lpp.);

— Padomes 1997. gada 19. decembra Regulu (EK) Nr. 45/98, ar ko nosaka atsevišķiem zivju krājumiem un krājumu grupām *TAC* 1998. gadam un zināmus nosacījumus, kādos tās var zvejot (OV 1998, L 12, 1. lpp.);

— Padomes 1998. gada 18. decembra Regulu (EK) Nr. 48/1999, ar ko nosaka atsevišķiem zivju krājumiem un krājumu grupām *TAC* 1999. gadam un zināmus nosacījumus, kādos tās var zvejot (OV 1999, L 13, 1. lpp.);

— Padomes 1999. gada 17. decembra Regulu (EK) Nr. 2742/1999, ar ko 2000. gadam nosaka zvejas iespējas un ar tām saistītos noteikumus konkrētiem zivju krājumiem un zivju krājumu grupām, kas piemērojami Kopienas ūdeņos un Kopienas kuģiem ūdeņos, kur nepieciešami nozvejas ierobežojumi, un ar ko groza Regulu (EK) Nr. 66/98 (OV L 341, 1. lpp.);

— Padomes 2000. gada 15. decembra Regulu (EK) Nr. 2848/2000, ar ko 2001. gadam nosaka zvejas iespējas un ar tām saistītos noteikumus konkrētiem zivju krājumiem un zivju krājumu grupām, kas piemērojami Kopienas ūdeņos un Kopienas kuģiem ūdeņos, kur nepieciešami nozvejas ierobežojumi (OV L 334, 1. lpp.).

8 Attiecībā uz *ICES* VIII zonu ikviena no šīm regulām nosaka anšovu *TAC* 33 000 tonnu apmērā, iedalot 29 700 tonnas Spānijas Karalistei un 3 300 tonnas Francijas Republikai, neiezīmējot atšķirību attiecībā uz vietām, kurās tiek veikta nozveja. Lai arī savā sākotnējā redakcijā Regula Nr. 2742/1999 paredzēja *TAC* 16 000 tonnu apmērā, iedalot 14 400 tonnas Spānijas Karalistei un 1 600 tonnas Francijas Republikai, šī regula, kas grozīta ar Padomes 2000. gada 16. jūnija Regulu (EK) Nr. 1446/2000 (OV L 163, 3. lpp.), noteica arī *TAC* 33 000 tonnu apmērā.

9 Attiecībā uz *ICES* IX zonu, *ICES* X zonu un *CECAF* apgabalu 34.1.1 1995. – 1998. gadam Regulas Nr. 746/95 I pielikuma piektā sadaļa, Regulas Nr. 3074/95 pielikuma trīspadsmitā sadaļa, Regulas Nr. 390/97 I pielikuma četrpadsmitā sadaļa un Regulas Nr. 45/98 I pielikuma piecpadsmitā sadaļa noteica anšovu *TAC* 12 000 tonnu apmērā, iedalot 5 740 tonnas Spānijas Karalistei un 6 260 tonnas Portugāles Republikai. 1999. gadam Regulas Nr. 48/1999 I pielikuma piecpadsmitā sadaļa noteica anšovu *TAC* 13 000 tonnu apmērā, iedalot 6 220 tonnas Spānijas Karalistei un 6 780 tonnas Portugāles Republikai. Visbeidzot, 2000. un 2001. gadam Regulas Nr. 2742/1999 I D pielikuma devītā sadaļa un Regulas Nr. 2848/2000 I D pielikuma devītā sadaļa noteica anšovu *TAC* 10 000 tonnu apmērā, iedalot 4 780 tonnas Spānijas Karalistei un 5 220 tonnas Portugāles Republikai.

10 *TAC* un kvotu pārvaldības noteikumi ir paredzēti Padomes 1993. gada 12. oktobra Regulā (EEK) Nr. 2847/93, ar kuru izveido kontroles sistēmu, kas piemērojama kopējai zivsaimniecības politikai (OV L 261, 1. lpp.), kuras 21. pantā paredzēts:

"1. Uz visiem lomiem no krājuma vai krājumu grupas, uz kuriem attiecas kvota un kurus nozvejojuši Kopienas zvejas kuģi, attiecina kvotu, kas piemērojama karoga dalībvalstij uz attiecīgajiem krājumiem vai krājumu grupām neatkarīgi no krastā piestāšanas vietas.

2. Katra dalībvalsts nosaka datumu, sākot ar kuru lomi no krājumiem vai krājumu grupām, uz kuriem attiecas kvota un kurus nozvejojuši zvejas kuģi, kas peld zem tās karoga vai ir reģistrēti šajā dalībvalstī, tiek uzskatīti par izsmeltiem kvotai, kas tiem piemērojama attiecībā uz šiem krājumiem vai krājumu grupu. Sākot no šā datuma, šādiem kuģiem provizoriski aizliedz zveju no šiem krājumiem vai krājumu grupas [..]. Komisija tūlīt paziņo par šo pasākumu un tad informē pārējās dalībvalstis.

3. Pēc paziņošanas saskaņā ar 2. punktu vai pēc pašas iniciatīvas Komisija, pamatojoties uz pieejamo informāciju, nosaka attiecībā uz krājumiem vai krājumu grupu datumu, ar kuru tiek uzskatīts, ka lomi, uz kuriem attiecas *TAC*, kvota vai citi kvantitatīvi ierobežojumi, kurus nozvejo zvejas kuģi, kas peld zem kādas dalībvalsts karoga vai reģistrēti kādā no dalībvalstīm, izsmēluši kvotu, piešķīrumu vai šai dalībvalstij vai, attiecīgi — Kopienai, pieejamo daļu.

Kad pirmajā daļā aprakstītās situācijas novērtējums ir veikts, Komisija var paziņot attiecīgajām dalībvalstīm par zvejas plānu apturēšanu, jo *TAC* ir izsmelts.

Kopienas zvejas kuģiem jāpārtrauc zveja attiecībā uz krājumiem vai krājumu grupu, uz kuru attiecas kvota vai *TAC* tajā datumā, kad kvota, kas piešķirta attiecīgajam krājumam vai krājumu grupai šai dalībvalstij tiek uzskatīta par izsmeltu, vai datumā, kurā *TAC* tām sugām, kas veido krājumu vai krājumu grupu, tiek uzskatīts par izsmeltu [..]."

2. *Kvotu apmaiņa*

11 Saskaņā ar Regulas Nr. 3760/92 9. panta 1. punktu dalībvalstis pēc paziņošanas Komisijai var veikt pilnīgu vai daļēju apmaiņu ar zvejas iespējām, kas tām piešķirtas.

12 Padomes 1995. gada 27. marta Regulas (EK) Nr. 685/95 par zvejas intensitātes vadību attiecībā uz dažiem Kopienas zvejas apgabaliem un resursiem (OV L 71, 5. lpp.), kas pieņemta, pamatojoties uz EK līguma 43. pantu, 11. panta 1. punktā noteikts, ka attiecīgās dalībvalstis veic apmaiņu ar zvejas iespējām, kas tām piešķirtas saskaņā ar IV pielikuma 1. punktā minētajiem nosacījumiem.

13 Saskaņā ar minētā pielikuma 1. punkta 1.1. apakšpunktu:

"Zvejas iespēju apmaiņu starp Franciju un Portugāli automātiski atjauno laikā no 1995. līdz 2002. gadam, ar iespēju ik gadu veikt apmaiņas nosacījumu grozījumus, ko var ierosināt katra no šīm dalībvalstīm laikā, kad notiek ikgadējā *TAC* un kvotu noteikšana.

Apmaiņas noteikumi skar šādas *TAC*:

i) kopējo *TAC* anšoviem, ko nosaka *ICES* VIII un IX zonām — 80 % no Portugāles zvejas iespējām ik gadu nodod Francijai. Šis daudzums jānozvejo vienīgi ūdeņos, uz ko attiecas Francijas suverenitāte vai jurisdikcija;

[..]".

14 Saskaņā ar šī paša pielikuma 1. punkta 1.2. apakšpunktu:

"Zvejas iespēju apmaiņa starp Spāniju un Franciju, pamatojoties uz 1992. gada divpusējo līgumu par anšoviem, stājas spēkā no 1995. gada ar daudzgadu perspektīvu, ņemot vērā abu dalībvalstu intereses, to skaitā jo īpaši ikgadējās kvotu apmaiņas pakāpi, kontroles pasākumus un tirgus problēmas, un paredzot iespēju ik gadu veikt apmaiņas nosacījumu grozījumus, ko var ierosināt katra no šīm dalībvalstīm laikā, kad notiek ikgadējā *TAC* un kvotu noteikšana.

Apmaiņas noteikumi skar šādas *TAC*:

[..]

ix) *TAC* anšoviem, ko nosaka *ICES* VIII zonai — 9 000 tonnas no Spānijas zvejas iespējām ik gadu nodod Francijai."

15 Attiecībā uz anšovu *TAC ICES* IX zonai, *ICES* X zonai un *CECAF* apgabalam 34.1.1 Regulas Nr. 746/95 I pielikuma piektā sadaļa, Regulas Nr. 3074/95 pielikuma trīspadsmitā sadaļa, Regulas Nr. 390/97 I pielikuma četrpadsmitā sadaļa, Regulas Nr. 45/98 I pielikuma piecpadsmitā sadaļa un Regulas Nr. 48/1999 I pielikuma piecpadsmitā sadaļa 3. piezīmē noteica, ka, atkāpjoties no noteikuma, saskaņā ar kuru šajā apgabalā piešķirtajām anšovu kvotām atbilstošo zivju daudzumu varēja nozvejot vienīgi ūdeņos, uz ko attiecas konkrētās dalībvalsts suverenitāte vai jurisdikcija, vai attiecīgā apgabala starptautiskajos ūdeņos, Portugāles Republikas kvotai atbilstošo zivju daudzumu varēja "nozvejot 5 008 tonnu apmērā *ICES* VIII apakšzonas ūdeņos, uz ko attiecas Francijas suverenitāte vai jurisdikcija".

16 Tāpat Regulas Nr. 2742/1999 I D pielikuma devītās sadaļas 2. piezīmē noteikts, ka Portugāles Republikas kvotai atbilstošo zivju daudzumu varēja "nozvejot 3 000 tonnu apmērā *ICES* VIII apakšzonas ūdeņos, uz ko attiecas Francijas suverenitāte vai jurisdikcija".

17 Visbeidzot, Regulas Nr. 2848/2000 I D pielikuma devītās sadaļas 2. piezīmē noteikts, ka Portugāles Republikas kvotai atbilstošo zivju daudzumu varēja "nozvejot 80 % apmērā *ICES* VIII apakšzonas ūdeņos, uz ko attiecas Francijas suverenitāte vai jurisdikcija", t.i., 4 176 tonnas.

18 Ar 1995. gada 9. jūnijā Tiesas kancelejā iesniegtu prasības pieteikumu Spānijas Karaliste atbilstoši EK līguma 173. panta pirmajai daļai lūdza atcelt Regulas Nr. 685/95 IV pielikuma 1. punkta 1.1. apakšpunkta otrās daļas i) apakšpunktu, kā arī Regulas Nr. 746/95 I pielikuma piekto sadaļu. Tiesa noraidīja šo prasību kā nepamatotu (Tiesas 1999. gada 5. oktobra spriedums lietā C-179/95 Spānija/Padome, *Recueil*, I-6475. lpp., turpmāk tekstā — "1999. gada 5. oktobra spriedums").

19 Ar 2000. gada 11. un 27. martā Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegtiem prasības pieteikumiem 62 kuģu īpašnieki no Astūrijas [*Asturies*], Lakorunjas [*Corogne*], Pontevedras [*Pontevedra*] un Lugo [*Lugo*] provinces un trīs kuģu īpašnieku apvienības no Gipuzkojas [*Guipúzcoa*], Kantabrijas [*Cantabria*] un Biskajas [*Biscaye*] provinces, no vienas puses, lūdza saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu atcelt Regulas Nr. 2742/1999 I D pielikuma devīto sadaļu un, no otras puses, apgalvoja, ka saskaņā ar EKL 241. pantu Regulas Nr. 685/95 IV pielikuma 1. punkta 1.1. apakšpunkta otrās daļas i) apakšpunkts ir prettiesisks. Šīs prasības tika noraidītas kā nepieņemamas (Pirmās instances tiesas 2001. gada 19. septembra rīkojums apvienotajās lietās T-54/00 un T-73/00 *Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa* u.c./Padome, *Recueil*, II-2691. lpp., turpmāk tekstā — "2001. gada 19. septembra rīkojums").

20 Ar 2002. gada 18. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 un C-22/01 Spānija/Padome (*Recueil*, I-3439. lpp., turpmāk tekstā — "2002. gada 18. aprīļa spriedums") Tiesa pēc Spānijas Karalistes lūguma atcēla Regulas Nr. 3074/95 pielikuma trīspadsmitās sadaļas 3. piezīmi, Regulas Nr. 390/97 I pielikuma četrpadsmitās sadaļas 3. piezīmi, Regulas Nr. 45/98 I pielikuma piecpadsmitās sadaļas 3. piezīmi, Regulas Nr. 48/1999 I pielikuma piecpadsmitā sadaļas 3. piezīmi, Regulas Nr. 2742/1999 I D pielikuma devītās sadaļas 2. piezīmi un Regulas Nr. 2848/2000 I D pielikuma devītās sadaļas 2. piezīmi (turpmāk tekstā — "Atceltie noteikumi").

Process

21 Ar 2003. gada 18. decembrī Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegto prasības pieteikumu 98 kuģu īpašnieki no Gipuzkojas un Biskajas provinces, kā arī vienpadsmit zvejnieku apvienības ("*Cofradías de pescadores*") no Gipuzkojas un Biskajas provinces gan 59 kuģu īpašnieku biedru, gan savā vārdā (turpmāk tekstā — "prasītāji"), pamatojoties uz EKL 235. pantu un 288. panta otro daļu, cēla šo prasību.

22 Atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 44. panta 6. punktam prasītāji pēc šīs tiesas sekretāra lūguma sakārtoja atsevišķus sava prasības pieteikuma pielikumus, 2004. gada 6. un 13. janvārī Pirmās instances tiesas kancelejā iesniedzot atsevišķus dokumentus.

23 Attiecīgi ar 2004. gada 29. martā un 29. aprīlī Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegtajiem dokumentiem Komisija un Francijas Republika iesniedza pieteikumus par iestāšanos lietā Padomes prasījumu atbalstam.

24 Attiecīgi ar 2004. gada 17. maija un 15. jūnija rīkojumiem Komisijai un Francijas Republikai tika atļauts iestāties lietā.

25 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Pirmās instances tiesa (trešā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un procesa organizatorisko pasākumu ietvaros aicināja lietas dalībniekus iesniegt noteiktus dokumentus un atbildēt uz rakstveida jautājumiem. Lietas dalībnieki šos lūgumus izpildīja noteiktajos termiņos.

26 2005. gada 17. marta atklātajā tiesas sēdē tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz mutvārdu jautājumiem.

27 Tiesas sēdes laikā prasītāju pārstāvji no prasītāju saraksta svītroja sešpadsmit šādu kuģu īpašniekus: *Gure Leporre, Lezoko Gurutze, Ortube Berria, Waksman.*

28 2005. gada 31. maijā prasītāji iesniedza vairākus dokumentus un lūdza norīkot ekspertīzi, lai izvērtētu anšovu prettiesiskās nodošanas un apgalvotās pārlieku lielās nozvejas ietekmi uz zivsaimniecības pašreizējo situāciju. Padome un Komisija iesniedza savus apsvērumus attiecīgi 2005. gada 5. septembrī un 4. jūlijā.

Lietas dalībnieku prasījumi

29 Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atzīt, ka, saskaņā ar Regulu Nr. 3074/95, Nr. 390/97, Nr. 45/98, Nr. 48/1999, Nr. 2742/1999 un Nr. 2848/2000 daļu no anšovu kvotas, kas piešķirta Portugāles Republikai *ICES* IX zonā, nododot Francijas Republikai tādējādi, ka šai kvotai atbilstošo zivju daudzumu var nozvejot *ICES* VIII zonā, Padome ir uzņēmusies Kopienas ārpuslīgumisko atbildību;

— piespriest Padomei atlīdzināt nodarītos zaudējumus un, vajadzības gadījumā, samaksāt nokavējuma procentus;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kā arī noteikt, ka Komisija un Francijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

30 Padomes, ko atbalsta Komisija un Francijas Republika, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu attiecībā uz Gipuzkojas un Biskajas zvejnieku apvienībām, kas katrā konkrētā gadījumā rīkojas savu biedru vai savā vārdā, attiecībā uz kuģu *Dios te salve, Gure Leporre, Lezoko Gurutze, Ortube Berria, Tuku Tuku* un *Waksman* īpašniekiem, kā arī attiecībā uz zaudējumiem, kas nodarīti pirms 1998. gada 18. decembra;

— jebkurā gadījumā noraidīt prasību kā nepamatotu;

— piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

31 Padome, kuru atbalsta Komisija un Francijas Republika, prasa atzīt prasību par daļēji nepieņemamu attiecībā uz Gipuzkojas un Biskajas zvejnieku apvienībām un atsevišķiem prasītājiem — kuģu īpašniekiem. Turklāt Padome prasa atzīt prasību par daļēji nepieņemamu sakarā ar tās noilgumu.

32 No Tiesas 2002. gada 26. februāra sprieduma lietā C-23/00 P Padome/*Boehringer* (*Recueil*, I-1873. lpp., 52. punkts) izriet, ka Pirmās instances tiesas kompetencē ir izvērtēt, kas konkrētā gadījuma apstākļos vajadzīgs pareizai tiesas izspriešanai. Šajā gadījumā Pirmās instances tiesa uzskata par pareizu vispirms lemt par prasības būtību.

33 Šīs prasības atbalstam prasītāji apgalvo, ka nosacījumi, kuriem ir pakļautas tiesības uz atlīdzību, saskaņā ar EKL 288. panta otro daļu ir izpildīti.

34 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru jautājumos par Kopienas ārpuslīgumisko atbildību par tās iestāžu prettiesisku darbību tiesības uz atlīdzību tiek atzītas, ja tiek izpildīti trīs nosacījumi, proti, pārkāptā tiesību norma piešķir tiesības indivīdiem, un tās pārkāpums ir pietiekami būtisks, zaudējumu esamība ir pierādīta, un pastāv tieša cēloņsakarība starp Kopienām piedēvējamu pārkāpumu un zaudējumu, ko cietušas aizskartās personas (Pirmās instances tiesas 2002. gada 14. novembra spriedums apvienotajās lietās T-332/00 un T-350/00 *Rica Foods* un *Free Trade Foods*/Komisija, *Recueil*, II-4755. lpp., 222. punkts, un 2003. gada 10. aprīļa spriedums lietā T-195/00 *Travelex Global and Financial Services* un *Interpayment Services*/Komisija, *Recueil*, II-1677. lpp., 54. punkts; šajā sakarā skat. arī Tiesas 2000. gada 4. jūlija spriedumu lietā C-352/98 P *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, *Recueil*, I-5291. lpp., 42. punkts; 2002. gada 10. decembra spriedumu lietā C-312/00 P Komisija/*Camar* un *Tico*, *Recueil*, I-11355. lpp., 53. punkts, un 2003. gada 10. jūlija spriedumu lietā C-472/00 P Komisija/*Fresh Marine*, *Recueil*, I-7541. lpp., 25. punkts).

35 Saskaņā ar judikatūru, ja viens no nosacījumiem attiecībā uz Kopienas iestāžu ārpuslīgumiskās atbildības uzņemšanos nav izpildīts, prasība jānoraida pilnībā un nav nepieciešams izvērtēt citus nosacījumus (Tiesas 1999. gada 14. oktobra spriedums lietā C-104/97 P *Atlanta*/Komisija un Padome, *Recueil*, I-6983. lpp., 65. punkts, un Pirmās instances tiesas 2002. gada 28. novembra spriedums lietā T-40/01 *Scan Office Design*/Komisija, *Recueil*, II-5043. lpp., 18. punkts).

36 Šajā gadījumā jāpārbauda, vai šie trīs nosacījumi ir izpildīti.

1. *Par tiesību normas, kas piešķir tiesības indivīdiem, pietiekami būtisku pārkāpumu*

Lietas dalībnieku argumenti

37 Prasītāji apgalvo, ka, atļaujot Portugāles zvejas flotei zvejot *ICES* VIII zonā saskaņā ar atceltajiem noteikumiem, Padome ir izdarījusi pietiekami būtisku tādu tiesību normu pārkāpumu, kuras piešķir tiesības indivīdiem.

38 Runājot par, pirmkārt, pārkāpuma pietiekami būtisko raksturu, prasītāji atgādina, ka noteicošais kritērijs šajā sakarā ir tas, ka attiecīgā Kopienas iestāde ir acīmredzami un būtiski pārkāpusi savu vērtēšanas pilnvaru robežas. Ja attiecīgajai iestādei ir tikai ievērojami sašaurinātas vērtēšanas pilnvaras vai tai šādu pilnvaru vispār nav, vienkāršs Kopienu tiesību pārkāpums var būt pietiekams, lai konstatētu pietiekami būtiska pārkāpuma esamību (sprieduma lietā *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija 41. un 42. punkts, *supra* 34. punkts, un sprieduma lietā Komisija/*Camar* un *Tico* 53. punkts, *supra* 34. punkts).

39 Šajā gadījumā prasītāji norāda, ka, pieņemot atceltos noteikumus, Padome ir pārkāpusi, kā tas izriet no 2002. gada 18. aprīļa sprieduma, relatīvas stabilitātes principu, kas paredzēts Regulas Nr. 3760/92 8. panta 4. punkta ii) apakšpunktā un Pievienošanās akta 161. panta 1. punkta f) apakšpunktā. Turklāt prasītāji uzskata, ka tādējādi Padome, pirmkārt, ir pārkāpusi tiesiskās paļāvības un tiesiskās drošības principu, jo Spānijas zvejas flotes, kura ir tiesīga zvejot anšovus *ICES* VIII zonā, situācija tika grozīta ar tādas Kopienas iestādes rīcību, kura nebija kompetenta veikt šādu grozījumu un kura rīkojās atšķirīgi no rīcības veida, kas paredzēts attiecībā uz starptautiska līguma — tāda kā Pievienošanās akts — grozīšanu, un, otrkārt, ir

nepareizi izmantojusi pilnvaras, palielinot *TAC ICES* VIII zonā, nenosakot jaunu *TAC*, pamatojoties uz jauniem zinātniskiem un tehniskiem datiem, kā to paredz Regula Nr. 3760/92, un neizmantojot procedūras, kas tam paredzētas un kas pilnīgi noteikti prasītu Pievienošanās akta grozīšanu.

40 Kā norāda prasītāji, šo pārkāpumu dēļ ciesto zaudējumu radīja spēkā esošajos tiesību aktos, kas piemērojami zvejas iespēju sadalei, noteikto ierobežojumu neievērošana. Šie ierobežojumi ir skaidri un precīzi un neatstāj Padomei nekādas vērtēšanas pilnvaras. Pirmais ierobežojums nosaka nepieciešamību veikt pasākumus, kuri negroza tiesisko situāciju, kas izveidota ar starptautisko līgumu, šajā gadījumā — ar Pievienošanās aktu, proti, faktu, ka Spānijas Karalistei ir tiesības uz 90 % no anšovu *TAC ICES* VIII zonā. Otrais ierobežojums izriet no Regulas Nr. 685/95 IV pielikuma 1. punkta 1.1. apakšpunkta otrās daļas i) apakšpunkta un Regulas Nr. 3760/92 8. panta 4. punkta ii) apakšpunkta, kuri nepiešķir Padomei nekādas pilnvaras pieņemt lēmumu atļaut kvotu apmaiņu, jo atļauja ir pakļauta šajās normās paredzēto nosacījumu — proti, kopēja *TAC* noteikšana un attiecīgo dalībvalstu līgums — izpildei. Šajos apstākļos ir sarežģīti uzskatīt, ka Padomei ir rīcības brīvība.

41 Šajā sakarā prasītāji atzīmē, ka tie neapstrīd ne Padomes pilnvaras noteikt *TAC* katrai zonai, ne tās pilnvaras apvienot atsevišķu zonu pārvaldību un noteikt kopēju *TAC*, pat ne pilnvaras atļaut *in abstracto* kvotu nodošanu. Šajā gadījumā jautājums ir par veidu, kādā tika atļauta *in concreto* kvotu nodošana starp Francijas Republiku un Portugāles Republiku, lai gan relatīvas stabilitātes princips nepieļāva nekādu rīcības brīvību.

42 Pēc prasītāju domām, tā kā Padomei nav plašu vērtēšanas pilnvaru, lai grozītu Spānijas Karalistei piešķirto anšovu kvotu, nevar pieprasīt — pretēji Padomes apgalvojumam — lai pārkāpums būtu arī smags un acīmredzams.

43 Pirmkārt, runājot par normas skaidrības un precizitātes pakāpi, prasītāji uzskata, ka nav pareizi apgalvot, ka pastāv iespējama atšķirība starp 1999. gada 5. oktobra spriedumu un 2002. gada 18. aprīļa spriedumu, jo Atceltie noteikumi ir absolūti skaidri.

44 Otrkārt, runājot par Padomes pieļautās tiesību kļūdas iespējamo attaisnojamo raksturu, prasītāji uzsver, ka 1999. gada 5. oktobra spriedumā aplūkotie noteikumi nav Atceltie noteikumi. Regulā Nr. 685/95, kas bija pirmā sprieduma priekšmets, nav ietverts pilnīgs kvotu nodošanas sistēmas, kas izvērtēta otrās prasības ietvaros, regulējums, jo kvotu apmaiņas atzīšana par prettiesisku nozīmē, ka Portugāles Republika bauda zvejas tiesības *ICES* VIII zonā. Šīs zvejas tiesības ieviesa tikai Atceltie noteikumi. Līdz ar to tiesa nav atšķirīgi interpretējusi līdzīgu noteikumu. Kā norāda prasītāji, 1999. gada 5. oktobra sprieduma 51. un 52. punktā turpretim ir apstiprināts fakts, ka nodošana, kas neievēro daļu vispārējo līdzsvaru, t.i., kvotas katrai zonai saskaņā ar relatīvas stabilitātes principu, nevar būt tiesiska. 2002. gada 18. aprīļa sprieduma 45. punktā Tiesa precīzi apstiprināja valstu kvotu ievērošanas obligāto raksturu, kas ir nosacījums kvotu nodošanai starp dažādām zonām. Padomes atļauja nodot anšovu kvotas *ICES* VIII zonā no Portugāles Republikas Francijas Republikai, iepriekš nenosakot kopēju *TAC* attiecīgajām zonām, ir turklāt neattaisnojama kļūda, jo tā tika pieļauta, pārkāpjot Padomes pieņemtos tiesību aktus.

45 Visbeidzot, runājot par to, ka pārkāpums tika izdarīts apzināti, prasītāji uzskata, ka Padome pilnīgi ir apzinājusies faktu, ka tā balstās uz tiesisku fikciju, lai atņemtu Spānijas Karalistei tās tiesības uz anšovu kvotu, kas atbilst 90 % no zvejas iespējām *ICES* VIII zonā, jo, kā tas izriet no 2002. gada 18. aprīļa sprieduma 36. punkta un 1999. gada 5. oktobra sprieduma 25. punkta, Padome pati atzīst, ka tā nevarēja tiesiski grozīt kvotu sadali, iepriekš nesaņemot Spānijas Karalistes atteikšanos no savas anšovu kvotas, ne arī — tā kā tas nav noticis — pamatot ievērojamu *TAC* palielināšanu, kas proporcionāli atbilst desmitkārtīgām anšovu zvejas iespējām, ko tā piedāvāja atzīt Francijas Republikai *ICES* VIII zonā.

46 Tādējādi Padome, pieņemot attiecīgos prettiesiskos noteikumus, ir izdarījusi pietiekami būtisku Kopienu tiesību pārkāpumu.

47 Runājot par Komisijas argumentu, ka Tiesa 2002. gada 18. aprīļa spriedumā netika lēmusi par tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, prasītāji apgalvo, ka tiem ir tiesības izvirzīt visus juridiskos argumentus, kas tiem šķiet piemēroti savu prasījumu atbalstam, neatkarīgi no tā, vai prasības atcelt tiesību aktu ietvaros Tiesa tos ir/nav pieņēmusi. Prasītāji uzskata — tā kā prasība atcelt tiesību aktu ir neatkarīga no prasības par atbildību, vienīgā saikne, kas pastāv starp Spānijas Karalistes celto prasību atcelt tiesību aktu un šo lietu, ir fakts, ka pirmās prasības ietvaros pieņemtais nolēmums risināja jautājumu par to, vai Padomes rīcība ir bijusi prettiesiska, līdz ar to viens no kritērijiem, kas izvirzīts Kopienas atbildības konstatēšanai, uzskatāms par izpildītu.

48 Runājot par Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru Padomes pieņemtās regulas, ar kurām nosaka *TAC*, tiek pieņemtas katru gadu un var pamatoti atšķirties no gada gadā un tādējādi tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpums nav noticis, prasītāji apgalvo, ka šīs prāvas priekšmets ir kvotu, kas piešķirtas dalībvalstīm, sadale, tiklīdz ir bijis noteikts *TAC*, kuram *ICES* VIII zonā visos gadījumos un katram gadam, kurā tika atļauta prettiesiskā nodošana, jāatbilst attiecībai 90/10 starp Spānijas Karalistei piešķirto kvotu un Francijas Republikai piešķirto kvotu, bet šajā gadījumā tā nenotika.

49 Otrkārt, runājot par tādu tiesību normu pārkāpumu, kuras piešķir tiesības indivīdiem, prasītāji vispirms norāda, ka relatīvas stabilitātes princips, ko pārkāpusi Padome ar noteikumiem, kas tika atcelti ar 2002. gada 18. aprīļa spriedumu, ir augstāka juridiskā spēka tiesību norma.

50 Pēc prasītāju domām, Pievienošanās akta 161. panta 1. punkta f) apakšpunktā ir ietverts viens no kopējās zivsaimniecības politikas pamatprincipiem. Turklāt regulas, kuru noteikumi tika atcelti, ir Regulas Nr. 3760/92 un Nr. 685/95 ikgadējas piemērošanas instrumenti. Līdz ar to, kaut arī runa ir par tā paša juridiskā spēka normām, minētajām regulām mērķa un satura ziņā jāievēro principi, ko ieviesa Regula Nr. 3760/92 un Nr. 685/95, kas nosaka mērķus, kuri fiksēti primārajās tiesībās, jo īpaši EKL 33. pantā.

51 Šajā sakarā prasītāji precizē, ka Padomes minētā iespēja nodot zvejas tiesības izriet arī no relatīvas stabilitātes principa īstenošanas. Jebkurā gadījumā jautājums šajā lietā ir par iepriekšēju kvotu piešķiršanu. Kā izriet no 2002. gada 18. aprīļa sprieduma 47. punkta, zvejas iespēju apmaiņa nozīmē, ka šīs iespējas tika iepriekš piešķirtas saskaņā ar relatīvas stabilitātes principu un ka tai ir nepieciešams attiecīgo dalībvalstu lūgums. Tiesa, atceļot noteikumus, kas tika tajā apstrīdēti, turklāt atzina, ka relatīvas stabilitātes princips ir augstāka juridiskā spēka tiesību norma.

52 Prasītāji apgalvo, ka Pievienošanās akts, piešķirot Spānijas Karalistei 90 % no anšovu nozvejas *ICES* VIII zonā, relatīvas stabilitātes princips, kas piedāvā papildu garantijas attiecībā uz šīs daļas saglabāšanu, kā arī ierobežojumi, ko noteikusi Padome Regulas Nr. 3760/92 8. panta 4. punkta ii) apakšpunktā, proti, attiecīgās dalībvalsts lūguma esamība un Regulas Nr. 685/95 IV pielikuma 1. punkta 1.1. apakšpunkta otrās daļas i) apakšpunktā ietvertā kopēja *TAC* noteikšana rada tiesības, kuras tie paši bauda, vai vismaz tiesisku paļāvību uz šādām tiesībām. Ja kvota, kas atbilst 90 % no anšovu *TAC* strīdīgajai zonai, pienākas Spānijas Karalistei, šīs zivju sugas zvejas tiesību baudītāji šajā zonā ir uzņēmēji, kas veic nozveju, šajā gadījumā — prasītāji un citi uzņēmumi, kuri ir tādu kuģu īpašnieki, ar kuriem ir atļauts zvejot.

53 Pirmkārt, šajā sakarā prasītāji atzīmē, ka saskaņā ar Regulas Nr. 3760/92 preambulas divpadsmito un četrpadsmito apsvērumu kvotu sadale tiek veikta atkarībā no

tradicionālo zvejas darbību nozīmīguma, tādu reģionu īpašajām vajadzībām, kuru iedzīvotāji ir īpaši atkarīgi no zvejas un ar to saistītas rūpniecības, kā arī atkarībā no krājumu pagaidu bioloģiskās situācijas, kas parāda, ka uzņēmēju, kas ir tiesīgi darboties *ICES* VIII zonā, īpašā situācija, kā arī to tiesības ir ņemtas vērā, nosakot anšovu *TAC* minētajā zonā.

54 Prasītāji uzskata, ka tiesību vai tiesiskās paļāvības, kas izriet no relatīvas stabilitātes principa, atzīšana par labu prasītājiem ir vienīgā interpretācija, kas atbilst normas *ratio legis*, proti, attiecīgo iedzīvotāju dzīves līmeņa saglabāšana un nevis valstu tiesiskā mantojuma "bagātināšana", atzīstot to tiesības, kuru saimnieciskā vērtība ir neapstrīdama, šajā gadījumā — tiesības uz zvejas iespējām. Tādējādi valsts ir tikai fiduciārs tādu anšovu zvejas iespēju turētājs, kas piešķirtas kvotas veidā saskaņā ar relatīvas stabilitātes principu, kas paredzēts Pievienošanās aktā, bet patiesie ekonomiskie ieguvēji no attiecīgajām zvejas iespējām ir tie Spānijas flotes anšovu zvejas kuģi Gaskoņas līča ūdeņos, kas ir attiecīgi reģistrēti un kuriem ir atļauja veikt savu darbību šajos ūdeņos.

55 Runājot par Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru Pirmās instances tiesa savā 2001. gada 6. decembra spriedumā lietā T-196/99 *Area Cova* u.c./Padome un Komisija (*Recueil*, II-3597. lpp.) jau ir nospriedusi, ka relatīvas stabilitātes princips nevar piešķirt indivīdiem subjektīvas tiesības, kuru pārkāpums dod tiesības uz atlīdzību, prasītāji norāda, ka Komisijas citētā frāze ir argumentācija *obiter dictum*, ko Pirmās instances tiesa ir izmantojusi kontekstā, kurā nebija runa par relatīvas stabilitātes principa piemērošanu. Šāds atzinums neveido sprieduma *ratio decidendi*, un līdz ar to tajā ietverto apgalvojumu nekādā gadījumā nevar uzskatīt par judikatūru tādā nolūkā, kādā to izmanto Komisija.

56 Prasītāji turklāt atgādina, ka Pirmās instances tiesa ir nepārprotami noteikusi, ka ieinteresētās personas jebkurā gadījumā, ciktāl tās uzskata, ka tās ir cietušas tādus

zaudējumus, kas izriet tieši no Regulas Nr. 2742/1999 I D pielikuma devītās sadaļas, var šo noteikumu apstrīdēt EKL 235. un 288. pantā paredzētās procedūras par ārpuslīgumiskās atbildības noteikšanu ietvaros (2001. gada 19. septembra rīkojums, 85. punkts).

57 Tie apgalvo — pieņemot Komisijas apgalvojumu, tiktu pārkāpts tiesību uz efektīvu tiesas aizsardzību princips. Komisijas prettiesiskais akts jebkurā gadījumā paliktu nesodīts tāpēc, ka zaudējumus, ko tas radījis, nevarētu atlīdzināt, jo valsts nevar pieprasīt zaudējumu atlīdzību. Prasītājiem kuģu īpašniekiem tiktu atņemtas zvejas tiesības — vai vismaz tiesiskā paļāvība uz šādām tiesībām — ko Kopienu tiesības tiem atzīst, un līdz ar to arī zivju lomi, kas tiktu nozvejoti šo tiesību īstenošanas rezultātā, ko tomēr veica zvejas flote, kas bija ieguvēja no nodošanas. Visbeidzot, tiklīdz bija notikusi kvotu apmaiņa, zvejas iespēju efektīva nodošana tika nesodīti īstenota, pārkāpjot Pievienošanās akta 161. panta 1. punkta f) apakšpunkta noteikumus.

58 Otrkārt, prasītāji atgādina, ka saskaņā ar EKL 33. pantu viens no kopējās lauksaimniecības politikas mērķiem ir panākt pietiekami augstu dzīves līmeni lauku iedzīvotājiem, jo īpaši palielinot lauksaimniecībā nodarbināto personu ienākumus. Lai šo mērķi sasniegtu, kvotu mērķis ir nodrošināt katrai dalībvalstij daļu no Kopienas *TAC*, pamatojoties uz iepriekš minētajiem kritērijiem. Prasītāji uzsver, ka tikai zvejas kuģi, kas kuģo zem dalībvalsts karoga vai kas ir tajā reģistrēti, var izmantot kvotas, kas piešķirtas šai dalībvalstij (Tiesas 1989. gada 14. decembra spriedums lietā C-216/87 *Jaderow*, *Recueil*, 4509. lpp., 16. punkts).

59 Treškārt, prasītāji uzsver, ka saskaņā ar Spānijas likumu Nr. 3/2001, no vienas puses, zvejas iespēju sadale starp kuģiem var tikt konkrēti izteikta lomu apjomā un notikt, pamatojoties uz agrāk veiktām zvejas darbībām, un, no otras puses, zvejas iespēju, ko noteikusi Eiropas Savienība vai starptautiskie līgumi, izlīdzināšanai vai samazināša-

nai proporcionāli jāietekmē katrs kuģis saskaņā ar vienlīdzības principu, saglabājot katra uzņēmēja relatīvo stāvokli. No tā izriet, ka Spānijas Karalistei piešķirtās anšovu kvotas samazināšana negatīvi ietekmē prasītāju iegūtās tiesības.

60 Padome, ko atbalsta Komisija, norāda, ka pirmais nosacījums, lai saskaņā ar Kopienu tiesībām tiktu atzītas tiesības uz atlīdzību, nav izpildīts, jo, no vienas puses, Padomes pārkāptās tiesību normas nav piešķirušas tiesības indivīdiem un, no otras puses, šie pārkāpumi nav pietiekami būtiski.

Pirmās instances tiesas vērtējums

61 Kā norādīts iepriekš 34. punktā, pirmais nosacījums, lai saskaņā ar Kopienu tiesībām tiktu atzītas tiesības uz atlīdzību, attiecas uz tiesību normas pārkāpumu no attiecīgās Kopienas iestādes puses, šai normai jāpiešķir tiesības indivīdiem un tās pārkāpumam jābūt pietiekami būtiskam.

62 Šādos apstākļos pēc tam jāpārbauda, vai Padome, rīkojoties, kā to pārmet [prasītāji], ir pārkāpusi tiesību normu un, ja tas tā ir, vai šī norma piešķir tiesības indivīdiem, un vai tās pārkāpums ir pietiekami būtisks.

Par Padomei pārmestās rīcības prettiesiskumu

63 Vispirms ir precīzi jānosaka Padomes rīcība, kuras prettiesiskumu apgalvo prasītāji.

64 Ir skaidrs, ka ar šo prasību prasītāji vēlas saņemt atlīdzību par zaudējumiem, ko tiem radījuši Atceltie noteikumi, ar kuriem Padome atļāva Portugāles Republikai laikposmā no 1996. līdz 2001. gadam nozvejot daļu no savas anšovu kvotas *ICES* VIII zonas ūdeņos, uz ko attiecas Francijas Republikas suverenitāte vai jurisdikcija. Tieši šo zvejas atļauju, kas piešķirta Portugāles Republikai *ICES* VIII zonā, Tiesa atzina par prettiesisku 2002. gada 18. aprīļa spriedumā.

65 Jāatgādina, ka Atceltie noteikumi īstenoja IV pielikuma 1. punkta 1.1. apakšpunkta otrās daļas i) apakšpunktu Regulā Nr. 685/95, saskaņā ar kuru nolīguma par zvejas iespēju apmaiņu, kas, ja vien kāda no pusēm neiebilst, automātiski pagarināms laikposmā no 1995. līdz 2002. gadam, ietvaros Portugāles Republika nodeva Francijas Republikai 80 % no savām zvejas iespējām *ICES* IX zonā, lai šis zivju daudzums tiktu nozvejots vienīgi ūdeņos, uz ko attiecas Francijas Republikas suverenitāte vai jurisdikcija *ICES* VIII zonā. Tā kā Portugāles Republikai tomēr nebija zvejas tiesību *ICES* VIII zonā, Atceltie noteikumi šādas tiesības radīja.

66 Jāuzsver — kaut arī ar 2002. gada 18. aprīļa spriedumu Tiesa atcēla atļauju, ko Padome bija devusi Portugāles Republikai, nozvejot daļu no savas anšovu kvotas *ICES* VIII zonā, tā tomēr nelēma par to, vai Portugāles Republikas veiktā anšovu zvejas iespēju *ICES* VIII zonā nodošana Francijas Republikai bija tiesiska, jo šī nodošana tika apstiprināta tās 1999. gada 5. oktobra spriedumā.

67 Šajā spriedumā Tiesa noraidīja atcelšanas pamatus, ko izvirzīja Spānijas Karaliste pret noteikumu, kas paredzēja šo nodošanu, proti, Regulas Nr. 685/95 IV pielikuma 1. punkta 1.1. apakšpunkta otrās daļas i) apakšpunktu. Šīs normas saderīgums ar Kopienu tiesībām tādējādi tika galīgi atzīts 1999. gada 5. oktobra spriedumā, padarot šo jautājumu par *res judicata* (šajā sakarā skat. ģenerāladvokāta Albēra [*Alber*] secinājumus Tiesas 2002. gada 18. aprīļa spriedumam, *Recueil*, I-3441. lpp., 47. un 79. punkts).

68 Tomēr ir jāizvērtē, vai Portugāles Republikai dotā prettiesiskā atļauja nozvejot daļu no savas anšovu kvotas *ICES* VIII zonā ir rīcība, kas var dot pamatu atlīdzībai. Šajā sakarā prasītāji apgalvo, ka Padomes rīcība, kas radīja tiem zaudējumus, ir pārkāpusi relatīvas stabilitātes principu, Pievienošanās aktu, tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības principu un ka šī rīcība ir bijusi pilnvaru nepareiza izmantošana.

Par relatīvas stabilitātes principa pārkāpumu

69 Jāatgādina, ka ar 2002. gada 18. aprīļa spriedumu Tiesa nosprieda, ka, ar Atceltajiem noteikumiem atļaujot Portugāles Republikai nozvejot daļu no savas anšovu kvotas *ICES* VIII zonā laikā no 1996. līdz 2001. gadam, Padome ir pārkāpusi relatīvas stabilitātes principu, jo Spānija nesaņēma 90 % no zvejas iespējām, kas tai piešķirtas *ICES* VIII zonā.

Par citiem prasītāju apgalvotajiem pārkāpumiem

70 Prasītāji norāda, ka Padomei pārmestā rīcība pārkāpa ne tikai relatīvas stabilitātes principu, bet arī Pievienošanās aktu, tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības principu, un ka šī rīcība bija pilnvaru nepareiza izmantošana.

71 Ir zināms, ka 2002. gada 18. aprīļa spriedumā Tiesa nav atzinusi, ka Padome būtu izdarījusi iepriekš minētos pārkāpumus un nepareizi izmantojusi pilnvaras.

72 Tomēr jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība atlīdzināt zaudējumus ir neatkarīga no prasības atcelt tiesību aktu (Tiesas 1993. gada 21. jūnija rīkojums lietā C-257/93 *Van Parijs* u.c./Padome un Komisija, *Recueil*, I-3335. lpp., 14. un 15. punkts, un Pirmās instances tiesas 1997. gada 16. aprīļa spriedums lietā T-20/94 *Hartmann*/Padome un Komisija, *Recueil*, II-595. lpp., 115. punkts), jo tiesību akta, kas radījis zaudējumus, atcelšana vai atzīšana par spēkā neesošu nav nepieciešama, lai varētu celt prasību par zaudējumu atlīdzību.

73 Tiesību uz atlīdzību pastāvēšana saskaņā ar Kopienu tiesībām ir atkarīga no apgalvoto pārkāpumu rakstura, jo EKL 288. panta otrās daļas piemērošana prasa, lai apgalvotais pārkāpums būtu pietiekami būtisks un pārkāptā tiesību norma piešķirtu tiesības indivīdiem.

74 Līdz ar to ir jāizvērtē, vai Padomei pārmestā rīcība pārkāpa ne tikai relatīvas stabilitātes principu, bet arī Pievienošanās aktu, tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības principu, un vai šī rīcība bija pilnvaru nepareiza izmantošana.

75 Pirmkārt, ir jāatzīst, ka Pievienošanās akta pārkāpums ir pierādīts, jo, atļaujot Portugāles Republikai nozvejot daļu no savas anšovu kvotas *ICES* VIII zonā, Padome, kā to atzinusi Tiesa 2002. gada 18. aprīļa sprieduma 42. punktā, atņēma Spānijas Karalistei 90 % no anšovu *TAC* zvejas iespējām *ICES* VIII zonā, kas tai piešķirtas. 90 % no anšovu *TAC* zvejas iespējām šajā zonā piešķiršana Spānijas Karalistei ir paredzēta Pievienošanās akta 161. panta 1. punkta f) apakšpunktā.

76 Otrkārt, runājot par tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības principiem, Pirmās instances tiesa atzīst, ka to pārkāpums nav ticis pierādīts. Prasītāju apgalvojums ir balstīts uz premisu, saskaņā ar kuru Padome jebkurā gadījumā nevar likumīgi atļaut Portugāles Republikai zvejot anšovus *ICES* VIII zonā. Taču šī premisa ir kļūdaina. Šajā sakarā ir jāatgādina, ka Tiesa 2002. gada 18. aprīļa spriedumā atzina:

"44 Apstrīdētos noteikumus nevar pamatot ar Regulas Nr. 685/95 11. panta 1. punktu, skatot kopsakarā ar IV pielikuma 1. punkta 1.1. apakšpunkta otrās daļas i) apakšpunktu, jo šī pēdēja norma paredz, ka, tiklīdz ir noteikts kopējais anšovu *TAC ICES* VIII un IX zonām, 80 % no Portugāles zvejas iespējām ik gadu nodod Francijai; šis daudzums jānozvejo vienīgi ūdeņos, uz ko attiecas Francijas suverenitāte vai jurisdikcija.

45 [1999. gada 5. oktobra sprieduma] 51. un 52. punktā ietvertais konstatējums, ka Portugāles Republikas zvejas iespēju nodošana Francijas Republikai tika veikta kopējā *TAC*, kas attiecas uz *ICES* VIII un IX zonu, ietvaros, izrādās nepareizs. Lai tiktu izpildīts nosacījums par kopējā anšovu *TAC* noteikšanu *ICES* VIII un IX zonai, kuram Regulas Nr. 685/95 IV pielikuma 1. punkta 1.1. apakšpunkta otrās daļas i) apakšpunkts pakļauj zvejas iespēju apmaiņu starp Portugāles Republiku un Francijas Republiku, Padomei būtu jānosaka vienots anšovu *TAC ICES* VIII, IX un X zonai un *CECAF* apgabalam 34.1.1, ko tā nav izdarījusi, kā tā atzīst savos rakstveida apsvērumos. Iespējamā divu dažādu *TAC* kopējā pārvaldība, ko apgalvo Padome, nevar izpildīt šo nosacījumu. Turklāt šajā lietā netiek apstrīdēts, ka divi *TAC* attiecas uz diviem bioloģiski dažādiem krājumiem.

[..]

47 Apstrīdētos noteikumus nevar pamatot arī ar 8. panta 4. punkta ii) apakšpunktu un 9. panta 1. punktu Regulā Nr. 3760/92, kura paredz nolīgumu par kvotu apmaiņu noslēgšanu. 8. panta 4. punkta ii) apakšpunkts skaidri nosaka, ka tieši skarto dalībvalstu lūgums ir nepieciešams, lai varētu ņemt vērā šādu Padomes veikto apmaiņu. Šajā gadījumā Spānijas Karaliste, kas tomēr ir tieši skarta, jo kvotu apmaiņas rezultātā palielinājās anšovu zvejas iespējas *ICES* VIII zonā, šādu lūgumu neizteica. Attiecībā uz 9. panta 1. punktu ir jāatzīst, ka šajā pantā paredzētā zvejas iespēju apmaiņa nozīmē, ka šīs iespējas ir iepriekš piešķirtas atbilstoši relatīvas stabilitātes principam. Taču tā nenotika attiecībā uz 1996.–2001. gadu, kā tas izriet no šī sprieduma 42. punkta."

77 No tā izriet, ka Padome principā bija tiesīga saskaņā ar Regulas Nr. 685/95 IV pielikuma 1. punkta 1.1. apakšpunkta otrās daļas i) apakšpunktu un Regulas Nr. 3760/92 8. panta 4. punkta ii) apakšpunktu atļaut Portugāles Republikai zvejot anšovus *ICES* VIII zonā, jo *ICES* VIII zonai un *ICES* IX zonai tika noteikts kopējais anšovu *TAC*, kā arī visas tieši skartās dalībvalstis par to bija izteikušas lūgumu.

78 Līdz ar to prasītāji nevar apgalvot, ka Atceltie noteikumi pārkāpa tiesiskās drošības principu, jo piemērojamie tiesību akti principā deva Padomei tiesības tos pieņemt. Šī paša iemesla dēļ prasītājiem nebija pamata tiesiski paļauties uz to, ka tiks saglabāta esošā situācija, jo Padome to var grozīt, pamatojoties uz savām vērtēšanas pilnvarām, un jo īpaši tādā jomā kā kopējā lauksaimniecības politika, kuras ietvaros iestādēm ir plašas vērtēšanas pilnvaras (šajā sakarā skat. spriedumu lietā *Area Cova* u.c./Padome un Komisija, 122. punkts, *supra* 55. punkts).

79 Visbeidzot, runājot par apgalvoto pilnvaru nepareizu izmantošanu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru tiesību akts nav spēkā pilnvaru nepareizas izmantošanas gadījumā tikai tad, ja, pamatojoties uz objektīviem, atbilstošiem un saskaņotiem pierādījumiem, izrādās, ka tas tika pieņemts ar vienīgo vai vismaz galveno nolūku — sasniegt mērķus, kas ir pretēji atbildētājas iestādes noteiktajiem mērķiem, vai izvairīties no Līgumā īpaši paredzētas procedūras (spriedums lietā *Rica Foods* un *Free Trade Foods*/Komisija, 200. punkts, *supra* 34. punkts).

80 Šajā gadījumā jāatzīst, ka prasītāji nesniedz nekādus pierādījumus, kas pierādītu, ka Atceltie noteikumi nav pieņemti nolūkā "nodrošināt labāku anšovu zvejas iespēju izmantošanu", kā to paredz Regulas Nr. 746/95 preambulas ceturtais apsvērums.

81 No visiem šiem apsvērumiem izriet, ka Padomei pārmestā rīcība ir prettiesiska, jo tā pārkāpj relatīvas stabilitātes principu un Pievienošanās aktu.

82 Šajos apstākļos ir jāizvērtē, vai Padomes pārkāptās tiesību normas piešķir tiesības indivīdiem un — vajadzības gadījumā — vai šie pārkāpumi ir pietiekami būtiski.

Par tiesību normas, kas piešķir tiesības indivīdiem, esamību

83 Saskaņā ar judikatūru, lai tiktu atzīta Kopienas ārpuslīgumiskā atbildība, pārmestajam prettiesiskumam jāattiecas uz tiesību normas, kas piešķir tiesības indivīdiem, pārkāpumu (spriedums lietā *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, 42. punkts, *supra* 34. punkts, un spriedums lietā Komisija/*Camar* un *Tico*, 53. punkts, *supra* 34. punkts).

84 Tādējādi jānovērtē, ciktāl relatīvas stabilitātes principu un Pievienošanās akta 161. panta 1. punkta f) apakšpunktu var uzskatīt par tādiem, kas piešķir tiesības indivīdiem.

85 Šajā sakarā vispirms jāatzīmē, ka pretēji Padomes apgalvojumam ir mazsvarīgi, vai pārkāptā norma ir vai nav augstāka juridiskā spēka tiesību norma (šajā sakarā skat. spriedumu *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, 41., 42. un 62. punkts, *supra* 34. punkts). Lietas dalībnieku šajā jautājumā izvirzītie argumenti līdz ar to ir neefektīvi.

86 Jānorāda, ka judikatūrā ir atzīts, ka tiesību norma piešķir tiesības indivīdiem, ja pārkāpums attiecas uz noteikumu, kas rada tiesības, kuras jāaizsargā valstu tiesām, jo šim noteikumam ir tieša iedarbība (Tiesas 1996. gada 5. marta spriedums apvienotajās lietās C-46/93 un C-48/93 *Brasserie du pêcheur* un *Factortame*, *Recueil*, I-1029. lpp., 54. punkts), kas rada priekšrocību, ko var uzskatīt par iegūtām tiesībām (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1998. gada 29. janvāra spriedumu lietā T-113/96 *Dubois et Fils*/Padome un Komisija, *Recueil*, II-125. lpp., 63.–65. punkts), kuras uzdevums ir aizsargāt indivīdu intereses (Tiesas 1978. gada 25. maija spriedums apvienotajās lietās 83/76 un 94/76, 4/77, 15/77 un 40/77 *HNL* u.c./Padome un Komisija, *Recueil*, 1209. lpp., 5. punkts) vai kas par labu indivīdiem piešķir tiesības, kuru saturs ir pietiekami skaidri nosakāms (Tiesas 1996. gada 8. oktobra spriedums apvienotajās lietās C-178/94, C-179/94, C-188/94 — C-190/94 *Dillenkofer* u.c., *Recueil*, I-4845. lpp., 22. punkts).

87 Jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 3760/92 8. panta 4. punkta i) un ii) apakšpunktu Padome sadala zvejas iespējas starp dalībvalstīm, nodrošinot katras dalībvalsts zvejas darbību relatīvu stabilitāti katram attiecīgajam krājumam. Saskaņā ar šo principu Pievienošanās akta 161. panta 1. punkta f) apakšpunkts piešķīra Spānijas Karalistei 90 % daļu no anšovu *TAC ICES* VIII zonā, atlikušos 10 % piešķirot Francijai. Padome šo sadali pārkāpa, pieņemot Atceltos noteikumus, jo to rezultātā Spānijas Karaliste nesaņēma 90 % no anšovu zvejas iespējām minētajā zonā.

88 Šajā sakarā jāuzsver, ka spriedumā lietā *Area Cova* u.c./Padome un Komisija (152. punkts (*supra* 55. punkts)) Pirmās instances tiesa jau atzina — tā kā relatīvas stabilitātes princips attiecas tikai uz attiecībām starp dalībvalstīm, tas nevar piešķirt indivīdiem subjektīvas tiesības, kuru pārkāpums dotu tiesības uz atlīdzību saskaņā ar EKL 288. panta otro daļu.

89 Relatīvas stabilitātes princips atspoguļo kritēriju Kopienas zvejas iespēju sadalei starp dalībvalstīm tām piešķirto kvotu veidā. Kā atzinusi Tiesa (Tiesas 1992. gada 13. oktobra spriedums apvienotajās lietās C-63/90 un C-67/90 Portugāle un Spānija/Padome, *Recueil*, I-5073. lpp., 28. punkts), relatīvas stabilitātes princips tātad nepiešķir zvejniekiem nekādas garantijas attiecībā uz noteikta daudzuma zivju nozveju, jo relatīvas stabilitātes prasība jāsaprot tādējādi, ka tā nozīmē tikai tiesību uz noteiktu procentuālu daļu saglabāšanu katrai dalībvalstij šīs sadales ietvaros.

90 Turklāt jāuzsver arī tas, ka saskaņā ar Regulas Nr. 3760/92 9. panta 1. punktu dalībvalstis var pilnībā vai daļēji savstarpēji apmainīties ar zvejas iespējām, kas tām piešķirtas, kā to parāda šīs lietas fakti. Procedūra, kas jāievēro šādas apmaiņas veikšanai, nesniedz nekādas norādes, kas ļautu secināt, ka pastāv tiesības, kuras bauda tās dalībvalsts zvejnieki, kas veikusi nodošanu.

91 Kā 2001. gada 19. septembra rīkojuma 54. punktā norādījusi Pirmās instances tiesa, Pievienošanās akta 161. panta 1. punkta f) apakšpunkts paredz tikai anšovu kvotu sadali *ICES* VIII zonā un nesatur nekādu atsauci uz divu valstu, kas var zvejot šajā zonā, anšovu zvejnieku situāciju, ne, *a fortiori*, uz Padomes pienākumu ņemt vērā šo zvejnieku īpašo situāciju, kad tā atļauj nodot anšovu kvotu no blakusesošas zonas šai zonai.

92 Tādējādi 90 % daļas no anšovu *TAC ICES* VIII zonā piešķiršana Spānijas Karalistei saskaņā ar relatīvas stabilitātes principu pati par sevi nepiešķir Spānijas zvejniekiem nekādas tiesības zvejot anšovus šajā zonā, jo iespējamās zvejas iespējas izriet vienīgi no valsts tiesību aktiem, kuri paredz anšovu zvejas *ICES* VIII zonā nosacījumus.

93 Šajos apstākļos ir jāatzīst, ka relatīvas stabilitātes princips un Pievienošanās akta 161. panta 1. punkta f) apakšpunkts pietiekami precīzi identificē valstis kā zvejas tiesību subjektus un nosaka šo tiesību saturu; tātad šīs tiesību normas nepiešķir tiesības indivīdiem iepriekš minētās judikatūras izpratnē.

94 Patiešām, kā norāda prasītāji, saskaņā ar Regulas Nr. 3760/92 preambulas trīspadsmito apsvērumu šajā regulā paredzētajai relatīvajai stabilitātei jāņem vērā to reģionu sevišķās vajadzības, kuru iedzīvotāji ir īpaši atkarīgi no zvejas un ar to saistītām darbībām. Kā atzinusi Tiesa, no tā izriet, ka zvejas kvotu mērķis ir nodrošināt katrai dalībvalstij daļu no Kopienas *TAC*, kas būtībā noteikta, pamatojoties uz nozveju, no kuras ieguvēji pirms kvotu sistēmas izveides bija šīs dalībvalsts tradicionālās zvejas darbības, no zvejas atkarīgie vietējie iedzīvotāji un ar to saistītā rūpniecība (Tiesas 1998. gada 19. februāra spriedums lietā C-4/96 *NIFPO* un *Northern Ireland Fishermen's Federation*, *Recueil*, I-681. lpp., 47. punkts; attiecībā uz Regulu Nr. 170/83 skat. arī Tiesas 1989. gada 14. decembra spriedumu lietā C-3/87 *Agegate*, *Recueil*, 4459. lpp., 24. punkts, un spriedumu lietā *Jaderow*, 23. punkts, *supra* 58. punkts).

95 Tiesa līdz ar to uzskata, ka Padomei, sadalot zvejas iespējas starp dalībvalstīm, ir pienākums attiecībā uz katru konkrēto krājumu saskaņot intereses, ko pārstāv katra dalībvalsts, jo īpaši attiecībā uz tās tradicionālajām zvejas darbībām un — vajadzības gadījumā — tās iedzīvotājiem, kā arī vietējo rūpniecību, kas ir atkarīga no zvejas (spriedums lietā *NIFPO* un *Northern Ireland Fishermen's Federation*, 48. punkts, *supra* 94. punkts).

96 Tomēr jāatzīmē, ka sprieduma lietā *Area Cova* u.c./Padome un Komisija 153. punktā (*supra* 55. punkts) Pirmās instances tiesa tāpat ir atzinusi, ka zvejas tradicionālās tiesības tiek iegūtas par labu valstīm, izslēdzot individuālos kuģu īpašniekus, līdz ar to tie nevar atsaukties uz subjektīvām tiesībām, kuru pārkāpums tiem dotu tiesības uz atlīdzību, pamatojoties uz EKL 288. panta otro daļu.

97 Tādējādi relatīvas stabilitātes princips un Pievienošanās akta 161. panta 1. punkta f) apakšpunkts nepiešķir tiesības indivīdiem minētās judikatūras izpratnē. Līdz ar to ir jāsecina, ka pirmais nosacījums, lai saskaņā ar Kopienu tiesībām tiktu atzītas tiesības uz atlīdzību, šajā gadījumā nav izpildīts; izvērtēt, vai Padomes pieļautais šo normu pārkāpums ir pietiekami būtisks, nav nepieciešams.

2. *Par apgalvotajiem zaudējumiem*

Lietas dalībnieku argumenti

98 Prasītāji norāda, ka Padomei pārmestais prettiesiskums tiem ir radījis četru veidu zaudējumus.

99 Pirmkārt, prasītāji atzīmē, ka Atcelto noteikumu tūlītējas sekas bija tādas, ka Spānijas flotei Gaskoņas līcī tika atņemtas tiesības nozvejot 90 % no lomiem "jaunajā *TAC*", kas aprēķināts, pieskaitot katram periodam *ICES* VIII zonā formāli apstiprināto *TAC* un papildu anšovu tonnas, kas piešķirtas Francijas flotei *ICES* VIII zonā pēc Portugāles kvotas *ICES* IX zonā nodošanas, ko atļāva Padome. *ICES*

VIII zonā nozvejotie anšovi ir vienīgā atšķirīgas pārvaldības vienība. Tātad visi lomi, ko jūrā nozvejojusi zvejas vienība (kuģis), tiek atskaitīti no *ICES* VIII zonas *TAC* un vairāk nav pieejami citām flotes, kurai atļauts tur zvejot, zvejas vienībām.

100 Pēc prasītāju domām, šis zaudējums ir īsts un noteikts. Tā kā 90 % no *ICES* VIII zonas anšovu *TAC*, ko katru gadu nosaka Padome, pienācās Spānijas flotei un kvotu nodošana starp zonām bija prettiesiska, *TAC* palielināšana, neņemot vērā relatīvas stabilitātes principu, nepārprotami liktu secināt, ka laikposmā, kad šis *TAC de facto* palielinājums bija spēkā, Spānijas flotei un tātad arī prasītājiem tika atņemta daļa no zvejas tiesībām, kas tiem piešķirtas saskaņā ar *TAC*, kas šajos gados patiesībā bija spēkā un ko varēja aprēķināt, pieskaitot regulās noteiktajam anšovu *TAC*, proti 33 000 tonnām gadā, daudzumu, kas atbilst atļautajai nodošanai, proti 5 008 tonnas 1996., 1997., 1998. un 1999. gadā, 3 000 tonnas 2000. gadā un 4 176 tonnas 2001. gadā. Šis zaudējums tika nodarīts tieši prasītājiem, jo tie bija ieguvēji no zvejas tiesībām, pamatojoties uz kvotām.

101 Prasītāji tik tiešām atzīst — lai tiktu nodarīti zaudējumi, anšoviem bija jābūt zvejotiem un iespējams, ka Spānijas flote nebūtu nozvejojusi visu kvotu, kas piešķirta Spānijas Karalistei, pat bez nodošanas. Tomēr situācija ir tāda, ka nodošana notika un anšovus zvejoja nevis Spānijas flote, bet gan Francijas flote, turklāt pārsniedzot Francijas Republikai piešķirto kvotu.

102 Pamatojoties uz prasītāju zaudējumu ekonomisko novērtējumu, ko veica *Instituto Tecnológico Pesquero y Alimentario* (Zvejas un pārtikas tehnoloģiskais institūts) (turpmāk tekstā — "*AZTI* ziņojums") un kas ir pievienots prasības pieteikumam, prasītāji uzskata, ka prettiesiskā kvotu nodošana radīja vidēji 4 500 tonnu, kas

nozvejojamas *ICES* VIII zonā, pieaugumu gadā, kas tika aprēķināts, atskaitot no Francijas flotes kopējā nozvejoto lomu daudzuma *TAC* kvotu, kas tai pienāktos, ja nenotiktu par prettiesisku atzītā nodošana. Prasītāji novērtē Francijas flotes virsnormas lomu kopējo vērtību, salīdzinot ar kvotu, kas tai pienāktos, ja nebūtu notikusi nodošana laikā no 1996. līdz 2001. gadam, 51 722 830 EUR apmērā.

103 Prasītāji šajā sakarā precizē, ka to prasība tādējādi neattiecas uz Francijas flotes virsnormas zvejas iespējām, bet gan uz virsnormas lomiem, salīdzinot ar zvejas iespējām, kas likumīgi pienākas šai flotei. Līdz ar to ciestie zaudējumi nevar būt atkarīgi, kā apgalvo Padome, no fakta, vai Spānijas flote nozvejo anšovu daudzumu, kas ir tuvs regulās noteiktajam lomu limitam, bet gan no neapstrīdama fakta, proti — virsnormas lomiem, ko nozvejoja Francijas flote prettiesiskas kvotu nodošanas dēļ.

104 Otrkārt, prasītāji uzskata, ka Padomes pieļautais prettiesiskums tiem ir radījis papildu zaudējumu, jo tas izraisīja tirgus nosacījumu izmaiņas Basku zemes autonomajā kopienā attiecīgajā laikposmā, samazinoties gan pieprasījumam, gan cenām. Pamatojoties uz *AZTI* ziņojumu, prasītāji šajā sakarā savus kopējos zaudējumus laikposmā no 1996. līdz 2001. gadam novērtē 3 953 989 EUR apmērā.

105 Treškārt, prasītāji uzskata, ka Padomei pārmestais prettiesiskums ir vājinājis Spānijas flotes konkurētspējas stāvokli, stiprinot Francijas flotes stāvokli, jo Francija bija spējīga atbalstīt savu floti, kas darbojas attiecīgajā zvejas nozarē, lielā mērā pateicoties zvejas iespēju nodošanai, ko atcēla Tiesa. Prasītāji šajā sakarā balstās uz trīs piemērotiem parametriem, kas ļauj novērtēt Francijas flotes darbību: zvejas kuģu skaita pieaugumu un pielietotās prakses attīstību, kopējo lomu apjomu un zvejas intensitātes netiešiem ierobežojumiem, kas izriet no *ICES* VIII zonas anšovu *TAC* Francijas kvotas priekšlaicīgas izsmelšanas. Tomēr no tā izriet, ka Gaskoņas līča Spānijas flotes dzīvotspēja sakarā ar kopējo resursu pārlieku intensīvo izmantošanu Biskajas līča apgabalā un no tās izrietošo *ICES* VIII zonas anšovu krājuma samazināšanos tika smagi apdraudēta vidējā termiņā un ilgtermiņā. Tas rada gan

efektīvu zvejas iespēju samazināšanos flotei, neatkarīgi no noteiktā *TAC*, gan Kopienas anšovu *TAC* samazināšanās būtisku risku šai zivsaimniecības nozarei.

106 Ceturtkārt, prasītāji apgalvo, ka zvejas iespēju *ICES* VIII zonā nodošana par labu Francijas flotei ir viens no galvenajiem resursu pārlieku intensīvās izmantošanas iemesliem, jo tā ļauj šai flotei zvejot praktiski visa gada garumā. Lai to pierādītu, prasītāji atzīmē, ka Spānijas flote nebija spējīga izsmelt savu anšovu *TAC* kvotu pēdējo gadu laikā sakarā ar Francijas flotes veikto šī krājuma virsnormas nozveju. Īstus un noteiktus zaudējumus, kas nodarīti Spānijas flotei sakarā ar to, ka Francijas flote pārlieku intensīvi izmantoja resursus, konkretizē tas, ka līdz pat šim brīdim nav bijis iespējams nozvejot nozīmīgākus lomus. Nākotnē būs mazākas efektīvas zvejas iespējas, jo anšovu krājums samazinās, ietekmējot Spānijas flotes ekonomisko dzīvotspēju vidējā termiņā un ilgtermiņā.

107 Kā norāda prasītāji, Spānijas flotes konkurētspējas stāvokļa pavājināšanās un resursu pārlieku intensīva izmantošana ir īsti un noteikti zaudējumi, neskatoties uz faktu, ka to precīza aprēķināšana jāveic vēlāk un atsevišķi.

108 Runājot par Padomes kritiku par *AZTI* ziņojumā izmantoto metodi, prasītāji norāda, no vienas puses, ka *lucrum cessans* vai *damnum emergens* novērtēšana vienmēr ietver to labumu iepriekšēju vērtējumu, kurus varētu gūt, ja notikums, kurš radījis zaudējumus, nebūtu noticis, un, no otras puses, ka *AZTI* ziņojumā ir izmantota metode, ko ekonomisti atzīst par zinātniski visnoderīgāko, lai katram Spānijas flotes kuģim, kas pieder kādam no prasītājiem, piešķirtu tā daļu no kopējiem zaudējumiem. Ja Padome vēlas apstrīdēt šīs metodes kvalitāti vai zinātnisko precizitāti, tai šajā sakarā ir jāsniedz pamatojums.

109 Padome uzskata, ka prasītāji nav pierādījuši, ka tie ir cietuši jebkādus zaudējumus.

Pirmās instances tiesas vērtējums

110 Saskaņā ar judikatūru, lai atzītu Kopienas ārpuslīgumisko atbildību atbilstoši EKL 288. panta otrajai daļai, cietušajai personai ir jāpierāda, ka apgalvotie zaudējumi ir īsti. Šiem zaudējumiem ir jābūt īstiem un noteiktiem (Tiesas 1982. gada 27. janvāra spriedums apvienotajās lietās 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 un 5/81 *Birra Wührer* u.c./Padome un Komisija, *Recueil*, 85. lpp., 9. punkts; Pirmās instances tiesas 2003. gada 2. jūlija spriedums lietā T-99/98 *Hameico Stuttgart* u.c./Padome un Komisija, *Recueil*, II-2195. lpp., 67. punkts), kā arī novērtējamiem (Pirmās instances tiesas 1996. gada 16. janvāra spriedums lietā T-108/94 *Candiotte*/Padome, *Recueil*, II-87. lpp., 54. punkts). Turpretim zaudējumi, kas ir pilnībā hipotētiski un nenoteikti, nedod tiesības uz atlīdzību (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1997. gada 11. jūlija spriedumu lietā T-267/94 *Oleifici Italiani*/Komisija, *Recueil*, II-1239. lpp., 73. punkts).

111 Prasītājiem ir pienākums sniegt Kopienu tiesai pierādījumus, lai pierādītu savu zaudējumu esamību un apmēru (Pirmās instances tiesas 1996. gada 9. janvāra spriedums lietā T-575/93 *Koelman*/Komisija, *Recueil*, II-1. lpp., 97. punkts, un 1998. gada 28. aprīļa spriedums lietā T-184/95 *Dorsch Consult*/Padome un Komisija, *Recueil*, II-667. lpp., 60. punkts; šajā sakarā skat. arī Tiesas 1976. gada 21. maija spriedumu lietā 26/74 *Roquette Frères*/Komisija, *Recueil*, 677. lpp., 22.–24. punkts).

112 Tādējādi ir jāizvērtē, vai prasītāji ir pierādījuši to, ka cietuši īstus un noteiktus zaudējumus.

113 Pirmkārt, prasītāji apgalvo, ka cietuši zaudējumus tādēļ, ka tiem atņemtas tiesības nozvejot 90 % no lomiem atbilstoši "jaunajam *TAC*", kas aprēķināts, pieskaitot nodoto kvotu *ICES* VIII zonai noteiktajam *TAC*. Savā prasības pieteikumā prasītāji novērtē, ka to zaudējumi šajā sakarā atbilst virsnormas lomu, ko nozvejoja Francijas flote, vērtībai, salīdzinot ar tās likumīgo kvotu.

114 Jāatgādina, ka 2002. gada 18. aprīļa sprieduma 42. punktā Tiesa ir atzinusi, ka sakarā ar to, ka Portugāles Republikai tika dota atļauja nozvejot daļu no savas anšovu kvotas *ICES* VIII zonā, Spānijas Karaliste, lai gan tai tika piešķirti 90 % no šai zonai noteiktā anšovu *TAC*, tomēr nesaņēma — pretrunā relatīvas stabilitātes principam — 90 % no anšovu zvejas iespējām šajā zonā. Portugāles Republikai dotā atļauja nozvejot daļu no savas anšovu kvotas *ICES* VIII zonā palielināja anšovu zvejas iespējas minētajā zonā, bet Spānijas Karaliste nevarēja izmantot 90 % no šīs papildu anšovu kvotas.

115 Turklāt tāpat ir skaidrs, ka anšovu zvejas iespēju *ICES* VIII zonā palielināšana laikā no 1996. līdz 2001. gadam Francijas Republikai sakarā ar to, ka Portugāles Republika nodeva savu kvotu šajā zonā saskaņā ar Regulas Nr. 685/95 IV pielikumu, ļāva veikt lielāku anšovu nozveju šajā zonā.

116 Tomēr pretēji tam, ko apgalvo prasītāji, neviens no iepriekš minētajiem faktiem nepierāda, ka tie cietuši īstus un noteiktus zaudējumus.

117 Jāatgādina, kā Tiesa jau atzinusi, ka relatīvas stabilitātes princips nozīmē tikai to, ka tiek saglabāta noteikta pieejamo lomu apmēra, kas var mainīties, procentuāla daļa katram no attiecīgajiem krājumiem; tas nenozīmē noteikta lomu daudzuma garantēšanu (Tiesas 1987. gada 16. jūnija spriedums lietā 46/86 *Romkes*, *Recueil*, 2671. lpp., 17. punkts).

118 Līdz ar to *ICES* VIII zonai noteiktā *TAC* 90 % kvota, kas piešķirta Spānijas Karalistei, ir tikai teorētisks maksimālās nozvejas apmērs, ko Spānijas flote nekādā gadījumā nedrīkst pārkāpt. Tomēr minētā kvota nekādā ziņā nenozīmē, ka Spānijas flote pilnīgi noteikti nozvejos 90 % no anšovu *TAC ICES* VIII zonā. Šajā sakarā jāatzīmē — lai gan lietas dalībniekiem ir atšķirīgi uzskati par to, vai Spānijas valsts iestādēm bija rīcības brīvība piešķirt zvejas tiesības, toties ir skaidrs, ka zvejnieki, kas darbojas *ICES* VIII zonā, nesaņem individuālo kvotu, ko piešķir Spānijas iestādes saskaņā ar valsts tiesību aktiem.

119 Šajos apstākļos viens pats fakts, ka prasītāji nav saņēmuši 90 % no anšovu zvejas iespējām *ICES* VIII zonā, norāda tikai uz teorētiskiem un hipotētiskiem zaudējumiem, kuru īstums ir atkarīgs no Spānijas flotes reāli veiktās nozvejas. Turklāt prasītāji to nepārprotami atzīst, savā replikas rakstā norādot, ka "Spānijas flote, iespējams, nebūtu nozvejojusi savu kvotu pilnībā, ja nodošana nebūtu notikusi".

120 Fakts, ka Francijas flote veica virsnormas nozveju, salīdzinot ar tās sākotnējo kvotu pirms nodošanas, kā tāds nekādā ziņā nepierāda, ka Spānijas flote ir cietusi zaudējumus sakarā ar mazāku nozveju. Tā kā piešķirtā anšovu *TAC* daļa ir teorētiska maksimālā robeža, viens pats fakts, ka Francijas flote nozvejoja vairāk, nepierāda — pretēji tam, ko apgalvo prasītāji — ka Spānijas flote nozvejoja mazāk vai tika kavēta nozvejot vairāk.

121 Tādējādi fakti, kas minēti prasības pieteikumā, nepierāda īstu un noteiktu zaudējumu esamību.

122 Jebkurā gadījumā Francijas virsnormas lomu vērtība, kas novērtēta 51 722 830 EUR apmērā, nevar pierādīt prasītāju ciesto zaudējumu apmēru. Starp lomu, ko nozvejoja visa Francijas zvejas flote, apmēru un lomu, ko būtu varējuši nozvejot prasītāji, apmēru nepastāv nekāda saistība.

123 Tā kā prasītāju apgalvotie zaudējumi balstās vienīgi uz faktu, ka Francijas flote veica virsnormas nozveju, salīdzinot ar savu likumīgo kvotu, prasītāju izvirzītie argumenti ir jānoraida.

124 Pēc tam jāatzīmē, ka prasītāju apgalvotie hipotētiskie zaudējumi būtu īsti un noteikti, ja izrādītos, ka Francijas flotes veiktā anšovu nozveja *ICES* VIII zonā, pamatojoties uz papildu kvotu, kas piešķirta Portugāles Republikai minētajā zonā, ierobežotu efektīvas iespējas Spānijas flotei, kas darbojas šajā zonā, zvejot anšovus, kavējot veikt papildu nozveju 90 % zvejas iespēju *ICES* VIII zonā ietvaros, ņemot vērā kvotu, saskaņā ar kuru Portugāles Republikai tika atļauts zvejot šajā zonā.

125 Šajā sakarā tomēr jāatzīst — kaut gan prasītāji uzsvēra virsnormas nozvejas, ko veica Francijas flote, apmērus, salīdzinot ar kvotu, kas tai likumīgi pienācās *ICES* VIII zonā, tie tomēr nekad nav centušies aprēķināt papildu nozvejas, ko tie būtu varējuši veikt, ja nebūtu Atcelto noteikumu, apmēru.

126 Turklāt jānorāda, ka netika apstrīdēts fakts, ka laikposmā no 1996. līdz 2001. gadam Spānijas Karaliste nekad nav izsmēlusi savu kvotu, kas atbilst 90 % no sākotnēji *ICES* VIII zonai noteiktā *TAC* un kas katrā attiecīgajā gadā veidoja 29 700 tonnas anšovu.

127 Tā kā Spānijas flote nevienā no attiecīgajiem gadiem nav izsmēlusi savu anšovu kvotu *ICES* VIII zonā, fakts, ka Francijas flote ir pārsniegusi kvotu, kas tai likumīgi piešķirta, nav piemērots, lai pierādītu, ka Spānijas flote ir cietusi zaudējumus, jo jebkurā gadījumā šai flotei bija iespēja *ICES* VIII zonā nozvejot vairāk anšovu šai zonai noteiktā *TAC* ietvaros.

128 Jāatzīmē, ka prasītāji turklāt nav apgalvojuši, ka Spānijas flote pati ierobežoja savu nozveju, lai to sadalītu visa gada garumā, nepārsniedzot 29 700 tonnu kvotu, un ka tādējādi — ja minētā flote būtu informēta par to, ka tās rīcībā ir papildu anšovu kvota, tā zvejotu vairāk.

129 Tā kā šajā gadījumā zvejas iespēju neizmantotā daļa vienmēr pārsniedza 25 % no kvotas, sasniedzot pat vairāk nekā 50 % laikā no 1996. līdz 1998. gadam, nevar apgalvot, ka Spānijas flote ir piemērojusi jebkādus ierobežojumus savām anšovu zvejas darbībām.

130 Jebkurā gadījumā — pat ja Francijas flotes veiktā virsnormas nozveja *ICES* VIII zonā varētu pierādīt, ka Spānijas flotes zvejas iespējas bijušas ierobežotas, ir jāatzīst, ka šajā lietā prasītāji nevar atsaukties uz īstiem un noteiktiem zaudējumiem šajā sakarā. Spānijas flotes neizmantotās zvejas iespējas saskaņā ar kvotu, kas piešķirta Spānijas Karalistei laikposmā no 1996. līdz 2001. gadam, vienmēr ir pārsniegušas Francijas flotes veiktās virsnormas nozvejas apmērus minētajā zonā šajā laikposmā, kā to norāda prasītāji.

131 Tādējādi, pat ja Francijas veiktā nozveja nelabvēlīgi ietekmēja Spānijas nozveju, šķiet, ka prasītajiem vēl bija neizmantotas zvejas iespējas, kas piešķirtas Spānijas Karalistei, ievērojot 90 % apmēru no zonai noteiktā *TAC* pirms nodošanas, ko atļāva Atceltie noteikumi, t.i., 29 700 tonnas.

132 To, ka Spānijas flote nespēja izsmelt Spānijas Karalistei piešķirto kvotu vai pat izmantot tās būtisku daļu, pierāda arī fakts, ka saskaņā ar Regulas Nr. 685/95 IV pielikuma 1. punkta 1.2. apakšpunkta otrās daļas ix) apakšpunktu Spānijas Karaliste piekrita ik gadu nodot Francijas Republikai 9 000 tonnas (12 000 tonnas 2000. gadā) no tās anšovu *TAC* zvejas iespējām *ICES* VIII zonā, sākot ar 1996. gadu, līdz ar ko reālā kvota, ko varēja izmantot Spānijas Karaliste minētajā zonā, no 1996. gada patiesībā bija nevis 29 700 tonnas, bet gan 20 700 tonnas (17 700 tonnas 2000. gadā). Lai gan prasītāji šajā prasībā norāda, ka tie cietuši zaudējumus sakarā ar faktu, ka Francijas Republikai tika atļauts nozvejot vēl aptuveni 5 000 tonnas *ICES* VIII zonā papildus sākotnējai 3 300 tonnu kvotai, kas piešķirta saskaņā ar Pievienošanās aktu, izrādās, ka tajā pašā laikā Spānijas Karaliste nodeva gandrīz trešdaļu no kvotas, ko tai šajā zonā piešķīra Pievienošanās akts.

133 Šo iemeslu dēļ prasītāji nevar apgalvot, ka tie cietuši to efektīvu zvejas tiesību *ICES* VIII zonā ierobežošanas dēļ. To apstiprina arī fakts, ka saskaņā ar Padomes sniegtajiem datiem, ko prasītāji neapstrīd, izrādās, ka gan 1994. gadā, t.i., pirms Portugāles Republika saņēma atļauju zvejot anšovus *ICES* VIII zonā, gan 2002. gadā, t.i., pēc šīs atļaujas atcelšanas, Spānijas Karaliste bija tālu no šīs kvotas izsmelšanas, jo anšovu nozveja VIII zonā šajos gados sasniedza attiecīgi 11 230 un 7 700 tonnas. No tā izriet, ka prasītāji līdz ar to nav cietuši ne no viena īsta un noteikta to zvejas iespēju ierobežojuma attiecīgajā laikposmā.

134 Tādējādi, ievērojot visus iepriekš minētos iemeslus, ir jāatzīst — ne fakts, ka prasītāji nav guvuši labumu no 90 % no zvejas iespējām, kas pienācās Spānijas Karalistei *ICES* VIII zonā, ne fakts, ka Francijas flote veica virsnormas nozveju šajā zonā, nepierāda, ka prasītāji ir cietuši īstus un noteiktus zaudējumus, kas var būt pamatā atlīdzības piešķiršanai šīs prasības ietvaros.

135 Otrkārt, prasītāji norāda, ka Padomei pārmestais prettiesiskums ir izraisījis cenu un pieprasījuma samazināšanos.

136 Šajā sakarā ir pietiekami atzīt, ka neviens lietas materiāls — un jo īpaši nekādi *AZTI* ziņojumā sniegtie dati — nepierāda šādas samazināšanās esamību. Jo īpaši jāatzīmē, ka šis ziņojums saskaņā ar tabulu, kas ietverta arī prasības pieteikumā, sniedz tikai finansiālu "zaudējumu", ko, iespējams, cietusi Spānijas flote, novērtējumu, izklāstot matemātiskas formulas, kuru parametri netiek paskaidroti, nepiedāvājot datus par tirgus cenām attiecīgajā laikposmā. Turklāt, ņemot vērā lietas dalībnieku sniegto informāciju pēc Pirmās instances tiesas uzdotā rakstveida jautājuma, izrādījās, ka vidējā anšovu cena no 1996. līdz 2001. gadam nav samazinājusies. Līdz ar to prasītāju argumentus, saskaņā ar kuriem Padomei pārmestais prettiesiskums ir izraisījis cenu un pieprasījuma samazināšanos, nevar atbalstīt.

137 Treškārt, prasītāji apgalvo, ka cietuši zaudējumus sakarā ar faktu, ka, salīdzinot ar Francijas floti, pavājinājies to konkurētspējas stāvoklis.

138 Šajā sakarā, kā to pareizi apgalvo Padome, prasītāji nav snieguši nevienu konkrētu pierādījumu, kas varētu apstiprināt viņu konkurētspējas stāvokļa iespējamo pavājināšanos, bet vienīgi formulējuši neskaidrus un vispārīgus apgalvojumus. Tādējādi prasītāju celtā prasība šajā jautājumā nav pamatota.

139 Ceturtkārt, prasītāji apgalvo, ka ir cietuši zaudējumus sakarā ar resursu pārlieku intensīvo izmantošanu un vērtības samazināšanu.

140 Tāpat jāatzīst, ka prasītāji nav snieguši nevienu konkrētu pierādījumu, kas varētu pamatot viņu apgalvojumu par resursu vērtības samazināšanu, bet vienīgi formulējuši neskaidrus un vispārīgus apgalvojumus šajā sakarā. Tie apgalvo, ka vērtības samazināšanu pierāda fakts, ka Spānijas Karaliste nekad nav varējusi izsmelt savu kvotu. Tomēr šķiet, ka šim apgalvojumam pašam par sevi nav pamatojuma, jo *TAC* attiecīgajam laikposmam, ko noteica ik gadu, ņemot vērā dabas resursu stāvokli saskaņā ar Regulas Nr. 3760/92 4. un 8. panta noteikumiem, ievērojot pieejamo zinātnisko viedokli, konkrētā perioda laikā netika grozīts un tika saglabāts 33 000 tonnu apmērā.

141 Visbeidzot, ciktāl prasītāji prasa atlīdzināt nākotnē paredzamus zaudējumus, ir pietiekami atzīt, ka tie nav pierādījuši, ka šie apgalvotie zaudējumi ir nenovēršami un paredzami ar pietiekamu pārliecību (šajā ziņā skat. spriedumu lietā *Hameico Stuttgart* u.c./Padome un Komisija, 63. punkts, *supra* 110. punkts).

142 Šajā sakarā prasītāji apgalvo, ka anšovu *TAC* ticis samazināts līdz 11 000 tonnām 2003. gadā. Taču šis apgalvojums ir nepareizs. No Padomes 2002. gada 20. decembra Regulas (EK) Nr. 2341/2002, ar ko 2003. gadam nosaka zvejas iespējas un ar tām saistītos noteikumus konkrētiem zivju krājumiem un zivju krājumu grupām, kas piemērojami Kopienas ūdeņos un Kopienas kuģiem ūdeņos, kur nepieciešami nozvejas ierobežojumi (OV L 356, 12. lpp.), I D pielikuma izriet, ka anšovu *TAC ICES* VIII zonai 2003. gadam ir noteikts 33 000 tonnu apmērā. Turklāt jāatzīmē, ka

šis *TAC* 33 000 tonnu apmērā tika saglabāts gan 2002. gadā [Padomes 2001. gada 18. decembra Regulas (EK) Nr. 2555/2001, ar ko 2002. gadam nosaka zvejas iespējas un ar tām saistītos noteikumus konkrētiem zivju krājumiem un zivju krājumu grupām, kas piemērojami Kopienas ūdeņos un Kopienas kuģiem ūdeņos, kur nepieciešami nozvejas ierobežojumi (OV L 347, 1. lpp.), I D pielikums], gan 2004. gadā [Padomes 2003. gada 19. decembra Regulas (EK) Nr. 2287/2003, ar ko 2004. gadam nosaka zvejas iespējas un ar tām saistītos noteikumus konkrētiem zivju krājumiem un zivju krājumu grupām, kas piemērojami Kopienas ūdeņos un Kopienas kuģiem ūdeņos, kur nepieciešami nozvejas ierobežojumi (OV L 344, 1. lpp.), I B pielikums].

143 Visbeidzot, runājot par prasītāju 2005. gada 31. maijā iesniegto pieteikumu par pierādījumu savākšanas pasākumiem, ir jāatgādina, ka pieteikums par pierādījumu savākšanas pasākumiem, kas iesniegts pēc mutvārdu procesa beigām, var tikt pieņemts tikai tad, ja tas attiecas uz faktiem, kam var būt noteicoša ietekme uz prāvas iznākumu un uz kuriem ieinteresētā persona nevarēja atsaukties pirms mutvārdu procesa beigām (Tiesas 1999. gada 8. jūlija spriedums lietā C-227/92 P *Hoechst*/Komisija, *Recueil*, I-4443. lpp., 104. punkts). Šajā gadījumā ir jāatzīmē, no vienas puses, ka prasītāji nav norādījuši nekādu pamatojumu, lai pierādītu, ka, iesniedzot savu prasības pieteikumu, tie nav varējuši pamatot apgalvojumu par resursu pārlieku intensīvo izmantošanu un vērtības samazināšanu. Jo īpaši, tie nepaskaidro, kāpēc tiem nebija iespējams prasības pieteikuma vai vismaz replikas iesniegšanas brīdī pieprasīt ekspertīzi. No tā izriet, ka pieteikums ir nepieņemams.

144 Turklāt jāatzīst, ka jebkurā gadījumā pieteikumam par pierādījumu savākšanas pasākumiem nav nozīmes. Jāatzīmē, ka neviens no prasītāju iesniegtajiem dokumentiem nepierāda — pat ne hipotētiski — ka nozvejas samazināšanos vai zivju krājuma slikto bioloģisko stāvokli 2005. gadā varēja izraisīt ar 2002. gada 18. aprīļa spriedumu Atceltie noteikumi vai agrāka anšovu pārlieku lielā nozveja. Gluži pretēji — no "*Arrantza 2003*" ziņojuma, ko izstrādāja *Instituto Tecnológico Pesquero y Alimentario* un kas pievienots atbildes raksta uz repliku pielikumā, izriet,

ka anšovu dzīves cikls ir ļoti īss un anšovu populācija ir ļoti mainīga, līdz ar to no gada gadā var būt populācijas krīzes vai pat trūkuma periodi. Tādējādi saskaņā ar minēto ziņojumu 2002. gadā zivju krājumu, kas vairojas, biomasa bija drošās bioloģiskās robežās — 56 000 tonnas, t.i., virs biomasas bīstamās robežas, kas ir 36 000 tonnas. Šajos apstākļos prasītāju iesniegtie dokumenti nevar noteicošā veidā ietekmēt prāvas iznākumu.

145 Līdz ar to prasītāju iesniegtais pieteikums par pierādījumu savākšanas pasākumiem ir jānoraida.

146 Ņemot vērā visus šos apsvērumus, ir jāatzīst, ka prasītāji nav pierādījuši, ka viņu apgalvotie zaudējumi ir bijuši īsti.

147 Tā kā prasītāji nav pierādījuši ne tiesību normas, kas piešķir tiesības indivīdiem, pietiekami būtiska pārkāpuma esamību, ne arī to, ka apgalvotie zaudējumi bijuši īsti, ir jāsecina, ka Kopienu nevar atzīt par atbildīgu; nav nepieciešams pārbaudīt, vai nosacījums par cēloņsakarību starp apgalvoto prettiesiskumu un zaudējumiem ir izpildīts.

148 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasītāju celtā prasība jānoraida kā nepamatota; lemt par argumentiem par pieņemamību nav nepieciešams.

Par tiesāšanās izdevumiem

149 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājiem spriedums nav labvēlīgs, tiem jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar atbildētājas prasījumiem.

150 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punktam dalībvalstis un iestādes, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA

(trešā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) prasītāji sedz savus, kā arī atlīdzina Padomes tiesāšanās izdevumus;

3) Francijas Republika un Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Jaeger Tiili Czúcz

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2005. gada 19. oktobrī.

Sekretārs

E. Coulon

Priekšsēdētājs

M. Jaeger